Глянь, мянь, летять, да їх летить чимало,
Куди оце летятьь з осели Гарвбці?
Дивлюсь, у сад, побрались ївалодці.
На Вишеньці їх сеть-то насідало,
І бенкезараз підняли;
Цвірінькають, джеркочуть, знай, на Вишні
Із ранку самого до пізньої пори,
Я простий чоловік, то й взяв собі на мислі,
Що Вишеньці моїй предобре у саду,
Що їй превесело, бо як край еї йду
Або і так коли зирну у сад із хати,
Все звелять горобці по гілочках скакати.
Ось тиждень як, не був, дивлюсь — кат його ма!
На. Вишеньці, гостей нема.
Чого лишень вони літаті перестали?
Як розібрав, бодай-, і не казать!'
Ох! поти жевжики вчащали,
Поки і всі ягоди на Вишні обдзюбали —
Тепер да бідної ніколи не летять.